



1. Kapitola

Gábi Wimmerová spěchala po schodech do svého pokojíčku. Měla novinku – takovou tu fantastickou, vzrušující novinku, na kterou člověk prostě nemůže být sám. Musela to okamžitě někomu říct!

Jakmile doběhla do pokojíčku, hned zamířila ke skříni. Rozrazila její dveře a zavolala: „Haló, všichni, víte, co je nového?“

Vstoupila dovnitř a zavřela za sebou dveře. Ve skříni byla úplná tma, ale byla to taková ta příjemná, kamarádská tma. Gábi v ní cítila sladkou vůni pomerančovníkových květů a slyšela zurčení vody po kamenech.

Gábi se protáhla skříní a brzy uviděla okénko světla. Chvilku nato se vynořila v prosluněné Hvězdné roklince.

Hop, dva, tři. Gábi skákala z kamene na kámen, až stála na druhém břehu potůčku Živobyly. Proklouzla mezi dvěma keři planých růží. Jedním křídlem z vílího kostýmu zavadila o trn. Rychle se přesvědčila, že se jemná látka neroztrhla. Pak vyrazila kupředu, tak překotně, že každou chvíli o něco zakopla.

Vystoupala do mírného kopečka a už před sebou viděla strom Domova, velký javor, kde žily a pracovaly víly ze Země Nezemě. Mezi listovím prosvítal zlatavý vílí třpyt, až to vypadalo, jako by větve byly protkané hvězdami.

„Zvonilko! Prilo! Kamarádky! Víte, co je nového?“ volala Gábi a utíkala ke stromu.

Na jedné vysoké větvi zvedla hlavu od malování obrázku Bess, víla s uměleckým talentem. Prila, víla s talentem pro potlesk, se probudila z dřímoty v útulném magnoliovém květu. Víla hrnců a pánviček Zvonilka vystrčila hlavu ze své dílničky v čajové konvici. Víla zahradnice Rozeta položila na zem droboučkou kropicí konev z tykve. A Dulcie, víla pekařka, si oprášila ruce od mouky. Všechny se rozletěly na nádvoří.

„Copak se děje?“ zjišťovala Prila, když Gábi úplně bez dechu přiběhla až k nim.

Gábi samým nadšením poskakovala jako balónek. „Bude svatba,“ ohlásila. „A já tam budu mít děsně důležitou roli!“

„Svatba?“ zvolala Dulcie a zkroutila si zástěru. „Proč mi to nikdo neřekl? Ještě jsem neupekla ani sousto!“

„Ale ne tady, ty popleto,“ usmála se Gábi. „U nás doma. Naše chůva Julie se bude vdávat a já budu květinová družička!“

„To je něco jako víla zahradnice?“ nechápala Rozeta.

„V podstatě,“ přikývla Gábi. „Budu mít na starosti celé květinové kouzlo. A budu mít na sobě tyhle speciální šaty.“ Otočila se dokolečka, aby víly mohly obdivovat její úplně nové, nádherně růžové šatičky pro květinovou družičku.

„Jsou překrásné!“ zvolala Rozeta, která milovala šaty všeho druhu.

„A ještě budu mít tenhle košík,“ zvedla Gábi v ruce malý košíček s uchem ovázaným stuhou.

„A budu rozhazovat okvětní plátky. Takhle.“ Gábi předstírala, že vytahuje z košíku plnou hrst okvětních plátek a rozhazuje je po cestičce.

„Hmmm,“ zakabonila se Rozeta.

Gábi se zarazila: „Co se děje?“

„Proč si to nezkusit s *opravdovými* květinami?“ navrhl Rozeta. Natrhala svazek sedmikrásek, které rostly opodál, a oklepala z nich okvětní plátky do Gábina košíčku.

Gábi nabrala pár lístků a rozhodila je po nádvoří. Rychle se snesly k zemi.

„Hm, to není moc zajímavé,“ podotkla Zvonilka.

„Nebylo by hezčí, kdyby se ty okvětní plátky tak trochu vznášely?“ navrhl Bess. Ponořila se do košíku a pak se objevila s náručí plnou okvětních plátek. Když je vyhodila do vzduchu, rozvířily se jako sněhové vločky.

Gábi zalapala po dechu: „Jak jsi to udělala?“

„To je snadné. Stačí jen troška vílího kouzla.“ Bess zatřepotala křídly nad košíčkem. Na okvětní plátky se snesla sprška vílího prachu. „Zkus to teď.“

Tentokrát okvětní plátky Gábi téměř vyskočily z dlaně. Třepotaly se ve vzduchu a lehce se snesly na zem.

Víly spokojeně přikývly.

„To je ono!“

„Mnohem lepší!“

„Prostě krásné.“

Gábi se usmála, vyhodila do vzduchu dalších pár plátek a dívala se, jak se vznášejí. „Mohla bych si vzít trošku vílího prachu s sebou na tu zítřejší svatbu? Prosím?“



„Nevím, proč by ne,“ odpověděla Zvonilka a odkvačila pryč. Za chvíli byla zpátky s malým kbelíčkem z náprstku. Navrchu měl pevně zaklapnuté stříbrné víčko. „Víčko jsem vyráběla sama,“ pochlubila se Zvonilka. „Neztratíš ani špetičku.“

Gábi nahlédla dovnitř a uviděla mihotání vílího prachu. „Děkuju ti,“ řekla a zastrčila si náprstek do kapsičky svých šatů.

„Už jsem o svatbách slyšela, ale nikdy jsem žádnou neviděla,“ posteskla si Prila. Do světa Nemotorů – lidí – cestovala častěji než většina ostatních víl. „Jak to vlastně vypadá?“

„Svatba znamená, že si dva lidé vezmou jeden druhého,“ vysvětlila jí Gábi. „Řeknou si ‚ano‘. Potom dají jeden druhému prstýnek a všichni tleskají. A pak...“ V těchto místech začínala Gábiina znalost svatebního obřadu poněkud pokulhávat, ale rozhodla se pokračovat: „A potom odplují na bílém obláčku a žijí šťastně až do smrti!“

„Velmi dramatické,“ ocenila Bess souhlasně.

„Bývá na svatbě jídlo?“ zajímalo Dulcii.

„No jéje! Ty nejpřepychovější věci, jako třeba smažené cibulové kroužky. A taaakhle veliký dort!“ Gábi zvedla ruce až nad hlavu. Víly si něco tak velkého nedovedly ani představit.

„No ne!“ zvolala Dulcie.

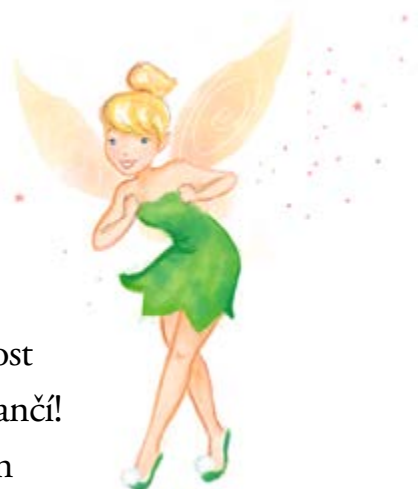
„A bude tam hudba a tanec?“ pokračovala Zvonilka.

„Na vílích oslavách se vždycky tančí.“

Gábi neměla ponětí, jestli se na svatbě tančí. Ale její představivost už jela na plné obrátky. „Všichni tančí! A všude létají motýli! A taky je tam čokoládový vodopád!“ Gábi se otáčela na špičkách, nadšená svou vlastní představou, jak překrásná ta svatba bude.

Prilina pihovatá tvář získala zasněný výraz. „To zní nádherně. Kéž bych to mohla vidět na vlastní oči.“

„Mohla bys jít se mnou!“ napadlo Gábi.



„Gábi? Gábi!“ ozval se najednou hlas od potůčku Živobyly.

Všichni se otočili a spatřili Gábinu starší sestru Miu. Jakmile uviděla Gábi, celá se zakabonila.

„A-ou,“ zamumlala Gábi.

„Já to věděla!“ láteřila Mia, která se k nim blížila rychlým krokem. „Gábi, dohodly jsme se, že sem nebudeš chodit sama. Pamatuješ, jak to dopadlo naposledy?“

To si Gábi ovšem pamatovala. Vyrázila do Země Nezemě na vlastní pěst a uvízla tam, když se přechod mezi oběma světy dočasně uzavřel. Tehdy si Gábi, Mia a jejich kamarádky Katka Markvartová a Linda Vašáková dohodly pravidlo, že odted' budou do Země Nezemě chodit vždycky jen společně – pravidlo, na které Gábi ve svém nadšení úplně zapomněla.

„Bylo to jen na minutku,“ uklidňovala Gábi svou sestru. „Právě jsem se chtěla vrátit.“

„Říkala nám o té svatbě,“ dodala Prila, aby Gábi trochu pomohla.

Mia obrátila oči v sloup. „Gábi už celý týden nemluví o ničem jiném. I když musím přiznat, že se taky těším,“ řekla. „Bude to naše první svatba.“

„Ale květinová družička budu jen já,“ upozornila ji Gábi.

„To je jen proto, že jsi nejmenší. Květinové družičky musejí být malé. I když nevím proč,“ dodala Mia a na čele se jí objevila drobná vráska, která ale vzápětí zmizela. „Přála bych si, abychom mohly zůstat,“ řekla potom vílám. „Ale Gábi se musí jít koupat a maminka už ji hledá. Ale brzy se vrátíme, slibuju.“

Mia vzala Gábi za ruku a vydala se zpátky k průchodu do jejich světa. „Nedá se ti věřit,“ šeptala cestou sestřičce. „Máme o Zemi Nezemi jen jedno pravidlo a ty už jsi ho stihla porušit. A navíc jsi k tomu donutila i mě. Co řekneme Katce a Lindě?“

„Nemusíme jim to říkat,“ řekla rychle Gábi. Mrzelo ji, že zapomněla na jejich dohodu. A nechtěla, aby se na ni zlobily. „Že jim to neřekneš, vid?“

„To se ještě uvidí,“ řekla Mia.

Už byly skoro u potůčku Živobylu, když Gábi zastavila tak prudce, až její sestra klopýtla. „Málem jsem zapomněla,“ plácla se do čela. „Musím vysvětlit vílám, jak se dostat na tu svatbu!“

Už už se otáčela, ale Mia ji zarazila: „Víly na svatbu nemohou,“ podotkla.

„Ale já chci, aby mě viděly jako květinovou družičku!“ vykřikla Gábi.

„Poslyš, zítra tam bude hrozná spousta lidí,“ vysvětlovala Mia. „Co když je někdo uvidí? O Hvězdné rokline se nesmí nikdo dozvědět. Je to naše tajemství.“

Mia pustila Gábiinu ruku a obě přeskákaly po kamenech potůček Živobyl. Až u úpatí vykotlaného fíkovníku se Mia zarazila. Klekla si, aby se dívala Gábi přímo do očí. „Zítra nesmíš říct nikomu ani slovo o vílách a kouzlech. Slibuješ?“

Gábi pohled sestřiných hnědých očí opětovala. „Dobře,“ řekla. „Slibuju.“



Po jejich odchodu se víly vrátily k tomu, co dělaly předtím. Rozeta odletěla zalévat lilie. Zvonilka se vrátila do své dílny. Dulcie, kterou inspiroval Gábiin popis svatby, zamířila do kuchyně, aby si vyzkoušela upéct sedmipatrový náprstkový dort.

Bess odletěla zpátky ke svému malířskému stojanu ze zápalek. Právě se věnovala malbě pavučiny pokryté rosou. Kapky rosy na obrázku byly tak buclaté a třpytivé, až se zdálo, že se každou chvíli skutálejí z plátna.

Bess byla na svou malbu patřičně hrdá. Ale teď, když se znovu chopila štětce, připadala jí najednou nudná. *Tak obyčejná*, pomyslela si. *Tak...* vílí.

Myšlenky se jí pořád vracely ke Gábiinu popisu svatby. „*To* by byl zajímavý obrázek,“ řekla si pro sebe.

„Co je?“ přerušila ji Prila, která letěla kolem.

„Jen jsem přemýšlela o té Gábiině svatbě,“ odpověděla Bess.

„To je legrační. Já taky,“ řekla Prila.



„Napadlo mě, že bych ji mohla namalovat,“ přiznala Bess.

„Ach, Bess, to bys měla. To by bylo skoro stejně skvělé, jako kdybys tam byla,“ nadchla se Prila. Takové měly Bessiny malby kouzlo.

Bess se chopila tužky, kterou nosila zastrčenou za uchem. Pustila se do náčrtku na kousku březové kůry. Nakreslila dva Nemotory vysoké jako palmy – Bess totiž všichni Nemotorové připadali jako obři. Ale dál už ji její představivost nedovedla.

„Z čeho mají ušité šaty? Nemotorové, myslím,“ dumala Bess. „Vilí šaty by byly z okvětních plátků lilií nebo snad růží. Ale Nemotora by se do nich nikdy nevešel.“

„Já ti nevím,“ odpověděla Prila. „Vlastně jsem nikdy nepřemýšlela, kde berou Nemotorové svoje šaty.“

„A když jsme u těch květin, co asi dělají Nemotorové s nimi?“ ptala se Bess. „Jsou přece příliš velcí, než aby se natáhli do magnolie, když se unaví tancem. A jak vlastně mohou tančit bez křídel? Mají přece nohy přikované k zemi! Co je to pak za tanec?“

„To musí vypadat hrozně hloupě,“ souhlasila Prila.

Bess se mračila na svůj náčrtek. „Ty se stejně máš, Prilo,“ řekla potom. „Můžeš se jedním mrknutím přenést na pevninu a prohlédnout si svatbu na vlastní oči.“ Prila měla totiž zvláštní schopnost přenést se do světa Nemotorů mrknutím oka. Byla to jediná víla v Hvězdné roklince s takovým talentem.

„To bych asi mohla,“ zamyslela se Prila. „Ale nikdo nás oficiálně nepozval.“

„To je pravda,“ posmutněla Bess.

„Ale ty bys mohla jít taky. Mohla bys proletět otvorem v tom starém fíkovníku a dostat se do jejich světa tudy,“ upozornila Prila.

„To bych mohla,“ řekla Bess. „Jenže, jak říkáš, nikdo nás nepozval. A kromě toho bych ani nevěděla, kam mám jít, až tam budu.“

„To je taky pravda,“ souhlasila Prila.

Pak se obě na chvíli odmlčely, zabrané do vlastních myšlenek.

„Ale stejně by to byla legrace, být tam jako takový komár na zdi, co myslíš?“ mumlala Bess. „Jen si tak prohlédnout svatbu, aniž by o tobě někdo věděl...“

Prila něco odpověděla, ale Bess už ji neslyšela. Stála s pohledem upřeným k potůčku Živobyly – a starému fíkovníku.